

บทที่ 4 เด็กหนุ่ม

- 1 -

โซโนเอะเงยหน้าจากหยกทับหนังสือขึ้นมองใบหน้าของผู้เป็นบิดา และในขณะเดียวกันนั้นก็คือใบหน้าของจักรพรรดิองค์ปัจจุบันผู้ครอบครองทุกสิ่งในแคว้นยามาโตะ ทว่าใบหน้านั้นก็กลับเต็มไปด้วยความแก่ชราจนเธอก็ต้องแปลกใจ

ครั้งที่บิดาเข้าออกยังตำหนักของมารดานั้น เขาเคยมีดวงตารำเริงหากก็แหลมคมราวกับเหยี่ยวเช่นผู้ที่ทนอยู่หนึ่งไม่ได้ เจ้าตัวขึ้นชมกิจกรรมกลางแจ้ง ชอบการขี่ม้า การล่าสัตว์ด้วยเหยี่ยว และมีใบหน้าดำคล้ำด้วยแดดอยู่เกือบตลอดเวลา แต่ความแจ่มใสเหล่านั้นกลับหายไปจากอีกฝ่ายจนสิ้น ดวงตาทั้งคู่หมองหม่นเห็นรอยตำอยู่ใต้ขอบตา แม้แต่ริมฝีปากได้เรียวนหวนก็ปราศจากรอยยิ้มโดยสิ้นเชิง

"ท่านกล่าวว่า จะส่งข้าไปยังอิเสะหรือ"

โซโนเอะทวนถามอีกครั้งอย่างไม่อยากเชื่อว่าคำพูดนั้นจะมาจากใบหน้าอันอ่อนล้าของบิดาจริงๆ

10 ตำนานนางฟ้าสีแดง 2

บิดาซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้แดงนั้นใส่เสื้อยาวและผ้าทอลายอันประณีตที่เอวคาดไว้ด้วยสายคาดหนังปักหินพลอย เขานำข้าวบริวารตามขนาดบอยู่ซ้ายขวา สายตาจับจ้องมายังโซโนเอะเหมือนจะมองหาข้อผิดพลาด การเข้าพบในครั้งนี้อะเป็นการเข้าเฝ้าอย่างกึ่งเป็นทางการ โซโนเอะทราบข้อนี้ดีจึงแต่งตัวมาไม่ให้เป็นที่ครหา มงกุฎซึ่งใส่มิคุ้มศีรษะนั้นถ่วงหนักอยู่บนเส้นผม จะอย่างไรเธอก็เป็นองค์หญิงสูงศักดิ์ ยังจะมีกฎหมายข้อใดที่ห้ามไม่ให้ตนกล่าวโต้แย้งขึ้นหรือ

จักรพรรดิมองมายังเด็กสาวด้วยท่าที่อึดอัดใจก่อนจะกล่าวขึ้นอย่างระมัดระวัง

"เจ้ายังมีอะไรไม่พอใจอีกหรือ จ้าววังอิสระเห็นใจที่เจ้าเพิ่งเสียมารดาไป ทั้งยังเสนอตนจะเป็นเพื่อนสนทนาที่ดีของเจ้าด้วย เจ้าจะได้ไปอยู่ในที่ซึ่งปลอดภัยเป็นที่สุด แล้วยังมีเรื่องอะไรไม่พอใจอีก"

โซโนเอะคิดด้วยความขมขื่นว่าสถานที่นั้นคงจะได้รับการคุ้มครองเป็นอย่างดีแน่นอน มิโกะแต่ละรุ่นจะถูกเลือกจากองค์หญิงในราชินิกุลเพื่อรับตำแหน่งจ้าววังของศาลเจ้าบวงสรวงเทพบรรพบุรุษประจำราชวงศ์ แต่โซโนเอะหาได้ถูกเลือกเป็นจ้าววัง และสิ่งที่เด็กสาวซึ่งไม่ได้ถูกเลือกเช่นเธอจะทำได้ในศาลเจ้ากลางภูเขานั้นก็แค่การอยู่เฉยๆ อย่างน่าเบื่อหน่ายเท่านั้นเอง

"ให้เข้าไปปลอดภัยอยู่ที่อิสระตามลำพังเช่นนั้น ท่านคิดหรือว่าข้าจะสบายใจอยู่ได้ แล้วคามิโนะจะเป็นอย่างไร เด็กคนนั้นก็เพิ่งเสียมารดาไปเช่นเดียวกับข้า ทั้งยังต้องจากตำหนักที่อาศัยคุ้นเคยมาตลอดอีกด้วย"

โซโนเอะเลือกคำพูดอย่างระมัดระวังเพื่อเปลี่ยนหัวข้อไปยังน้องชายของตน ตำหนักของมารดาผู้ล่วงลับนั้นถูกรื้อถอนไปในเวลาไม่ช้า ทำให้โซโนเอะกับคามิโนะต้องไปอาศัยอยู่ในมุมหนึ่งของวังตะวันออกเป็นการชั่วคราว และแม้ว่าคามิโนะจะยังอ่อนเยาว์เพียงใด เขาก็ไม่อาจไปยังศาลเจ้าสำหรับองค์หญิงได้เป็นแน่

"คามิโนะมีท่านอำมาตย์อุสึมาสะเสนอตัวมาเป็นผู้ปกครองแล้ว เจ้าไม่จำเป็นต้องห่วงหอรอก ตระกูลนี้เป็นบ้านเดิมของพระมเหสี ทั้งยังเป็น

ผู้เฉลียวฉลาดซึ่งสืบสายเลือดมาจากราชวงศ์คุดาระ* ทางโน้มนบอว่าจะจัดหาอาจารย์จากแผ่นดินใหญ่มาสอนหนังสือให้คามิโนะได้เล่าเรียนเป็นอย่างดีอีกด้วย"

'อ้อ เป็นอย่างนี้เอง...'

โซโนเอะเข้าใจได้ในทันที เธอมีพี่น้องต่างท้องอยู่มากมายจนนับด้วยสองมือไม่ไหวก็จริง แต่ผู้ที่เกิดมาจากมารดาซึ่งเป็นพระมเหสีนั้นมีเพียงองค์ชายรัชทายาท โซโนเอะ และคามิโนะเพียงสามคนเท่านั้น คามิโนะในตอนนี้อาจจะยังเป็นเพียงเด็กน้อยท่าทางอ่อนแอ แต่ในสายตาของผู้มีใจทะเยอทะยานแล้ว เด็กชายคงจะเป็นองค์ชายซึ่งมีอนาคตอันน่าคาดหวังนั่นเอง

'แต่ไม่มีใครต้องการข้าเลย กระทั่งญาติฝ่ายแม่ก็ยังไม่เห็นข้าอยู่ในสายตา'

"ข้าจะปล่อยให้พวกเจ้าต้องเผชิญกับภัยร้ายเช่นเดียวกับมารดาของเจ้าไม่ได้หรอก องค์ชายอาเทะเป็นองค์ชายรัชทายาท จึงให้ห่างจากราชวังไปไม่ได้ แต่อย่างน้อยให้พวกเจ้าออกไปอยู่นอกเมืองหลวงเสียก็ยิ่งดี ข้าคิดหาทางมาหลายอย่างแล้ว ถ้าจัดการตามนี้ได้ข้าก็จะโล่งใจเสียที"

องค์จักรพรรดิผู้พอกกล่าว แต่คำพูดเหล่านั้นหาได้มีความหมายใดสำหรับโซโนเอะเลยแม้แต่น้อย เธอรู้สึกเหมือนถูกปิดรั้งความมากเสียกว่าได้รับความหวังใย ยิ่งเมื่อคิดว่าพวกตนต่างก็เหนื่อยล้าจากความทุกข์ที่โถมซัดเข้ามาไม่แพ้กันแล้ว เด็กสาวก็อดเศร้าใจไม่ได้

"ข้าซาบซึ้งในความกรุณาของท่านพ่อเป็นอย่างมาก แต่ได้โปรด... ให้ข้าอยู่ในวังต่อไปด้วยเถิด ให้ข้าอยู่ที่นี้โดยไม่ต้องไปยังอิเสะมิได้หรือ"

"เพราะเหตุใดเล่า"

จักรพรรดิยื่นหัวคิ้วเข้าหากันในทันที แววตาแข็งกร้าวราวกับเหยี่ยวในอดีตนั่นหวนกลับคืนมาเล็กน้อย หากโซโนเอะก็รวบรวมความกล้าของตน

* มีอีกชื่อหนึ่งว่าเซียวไซหรือเบเคจ (Boekje) ประเทศหนึ่งในยุคเก่า ตั้งอยู่ทางตะวันตกเฉียงใต้ของคาบสมุทรเกาหลี ในระหว่างปี ค.ศ. 346 - 660 ถือเป็นประเทศหนึ่งในยุคสามประเทศตามประวัติศาสตร์เกาหลี ภายหลังถูกราชวงศ์ถังของจีนซึ่งสนับสนุนฝ่ายชินรุกรานจนล่มสลายไป

12 ตำนานนางฟ้าสีแดง 2

มากล่าวต่อ

"ข้าเองก็สืบสายเลือดของราชวงศ์เช่นกัน ได้โปรดให้ข้าได้ร่วมต่อสู้กับภัยร้ายที่ครอบคลุมนราขวังอยู่ในขณะนี้ด้วยเถิด ข้าเองก็อยากจะทำตนให้เป็นประโยชน์ไม่แพ้ผู้ใด"

จักรพรรดิทอดตามององค์หญิงของตน เด็กสาวแก้มแดงระเรื่อซึ่งมีดวงตาอาจหาญผู้ที่ไม่ค่อยคล้ายคลึงผู้เป็นมารดาเท่าใดนัก แหวตวาทะกร่างวาวนั้นออกจะเหมือนตนซึ่งเป็นบิดามากกว่า หากจักรพรรดิก็หาได้ใส่ใจในข้อนี้สักเท่าใด

"สำรวจตนซะ"

จักรพรรดิกล่าวเสียงดุ

"หากเจ้าคิดได้ถึงขนาดนั้นก็จงไปวังอิสระ แล้วสวดภาวนาอยู่ที่นั่นแต่โดยดีเถอะ เจ้าอยู่ที่นี้ไปแล้วจะทำอะไรได้ มารดาของเจ้าก็เสียชีวิตไปแล้วในวังหลังยอมอยู่ไม่สบายเหมือนแต่ก่อน ข้าจึงคิดส่งเจ้าไปยังวังอิสระ แต่ที่เจ้ายังทำหัวแข็งไม่เข้าใจอีก"

โซโนเอะซบริมฝีปากของตนด้วยรู้ซึ้งว่าคำพูดของบิดานั้นเป็นความจริง นับแต่ตำหนักของมารดาถูกรื้อถอน เหล่าสตรีทั้งหลายก็กระจัดกระจายเหมือนหนีหายไป จนยามนี้นางกำนัลที่อยู่รับใช้พวกเธอสองพี่น้องก็เหลือเพียงหยิบมือเดียวเท่านั้น และหากพ้นการไว้ทุกข์เมื่อใด มเหสีองค์ใหม่ก็คงจะเข้ามาอำนาจของวังหลังในไม่ช้า

เด็กสาวก้มลงเหมือนจะซ่อนสีหน้า จักรพรรดิจึงพูดต่อด้วยเสียงที่นุ่มนวลกว่าเดิม

"ใช้ว่าพ่อจะเอ็นชากับเจ้า แต่ราชวังไม่ใช่สถานที่ซึ่งเจ้าสามารถอยู่อย่างสบายใจได้อีกแล้ว ไม่เพียงแต่เจ้าหรอก ทั้งคามิโนะกับซึกิก็เช่นกัน ภัยพิบัติจะผ่านประตูผี* ทางทิศอุชิโทะระ** มาอยู่ที่นี้ ที่ผ่านมายังเป็นแค่กลางบอกเหตุเท่านั้น และภัยอันแท้จริงก็กำลังจะมาถึงในไม่ช้า ในเมื่อเจ้าสามารถ

* ตามความเชื่อทางไสยศาสตร์ของญี่ปุ่นนั้นหมายถึงทิศตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งอยู่ระหว่างวัฏกับเสือในสิบสองนักษัตร ตามตารางธาตุของงเมียวโด ถือเป็นทิศอัปมงคลซึ่งเป็นทางผ่านของสิ่งชั่วร้าย

** ชื่อเรียกทิศตะวันออกเฉียงเหนือตามตารางธาตุของงเมียวโด

ไปจากที่นี่ได้ก็จงไปเสียเถิด มีหรือที่ข้าจะไม่ใช่ดีต่อลูกในสิ่งที่พระมหาลี
ทิ่งไว้ให้ดูต่างหน้า"

โซโนเอะหลับตาลง สิ่งที่ต้องการจากบิดาหาใช่ความสงสารเวทนา
โดยเด็ดขาด

"อภัยให้ข้าด้วยที่กล่าวไปโดยไม่ยั้งคิด... ข้าจะปฏิบัติตามคำของท่าน"

จักรพรรดิผงกศีรษะด้วยท่าที่โล่งใจ โซโนเอะตั้งใจจะลาออกมาที่
เข้าเฝ้าด้วยความสำรวม หากฝีเท้าของเธอก็เร็วขึ้นเป็นลำดับ จนในไม่ช้า
เด็กสาวก็กึ่งเดินกึ่งวิ่งไปตามระเบียบโดยปล่อยให้ข้าบริวารที่ตามมาส่ง
ต้องเบิ่งตามองด้วยความตกใจ

เมื่อโซโนเอะหนีกลับมาถึงส่วนหนึ่งของวังตะวันออกแล้วก็ล้มตัว
ลงบนที่นอนของตน พร้อมกับนั้นน้ำตาที่อดกลั้นไว้ก็หลังไหลลงมาไม่ขาด

'ท่านพ่อไม่ต้องการข้าแล้ว...'

ไม่ว่าจะทำตัวเป็นผู้ใหญ่เพียงใด โซโนเอะก็เพิ่งอายุเพียงสิบห้าปี
เท่านั้นเอง แม้แต่ชุดเต็มยศที่ต้องรวบผมขึ้นและสวมโมะ* ก็เพิ่งเคยแต่ง
เพียงนับครั้งได้ เด็กสาวเริ่มมีสัญญาณความเป็นสตรีมาได้สองปีแล้วก็จริง
หากก็ต้องไว้ทุกข์ให้ผู้เป็นญาติต่อเนื่องมาตลอดจนไม่มีโอกาสได้แต่งกาย
งดงามเท่าไร เมื่อพ้นจากการไว้ทุกข์ของมารดาและถูกผู้เป็นบิดาเรียกตัว
เข้าพบ โซโนเอะจึงตั้งใจจนแทบจะกระโดดโลดเต้น แต่แล้วบิดากลับเรียก
เธอไปเพื่อที่จะบดริ่งความให้ไกลตัวเท่านั้นเอง

อีกปากของผนังนั้นคือระเบียบที่เข้ารับใช้ของวังตะวันออกต่างเดิน
พลุกพล่านไปมา และได้ยินเสียงทุ่มต่ำของผู้ชายดังมาไม่ขาด สถานที่นี้
แตกต่างจากวังหลังอันเงียบสงบของมารดาจนเธอไม่อาจสงบใจอยู่ได้ โซโนเอะ
กักขายเสื่อไว้พร้อมกับพยายามกลั้นเสียงร้องไห้ แต่เมื่อนิ่งฟังเสียงต่างๆ
รอบตัวอยู่พักหนึ่ง กระทั่งอารมณ์จะคร่ำครวญก็พลอยเลื่อนหายไปด้วย

* เครื่องแต่งกายสำหรับส่วนเอวลงไป ในสมัยโบราณเป็นเหมือนกระโปรงสำหรับผู้หญิง ต่อมากลายเป็นเครื่อง
แต่งกายอย่างเป็นทางการสำหรับขุนนางฝ่ายสุรการโดยโมะจะใส่ทับอยู่บนฮาคามะ พอมาถึงในสมัยเอโดะอันก็กลายมา
เป็นเครื่องแต่งกายสำหรับผู้หญิงอีก

14 ตำนานนางฟ้าสีแดง 2

จนเธอต้องหยุดร้องไห้ไปเร็วกว่าที่ตัวเองคาดไว้

หากไปยังอิเสะเมื่อไร ถึงจะแหกปากร้องไห้ดังสักแค่ไหนก็คงมีแต่ ลัทธิในป่าเขาเท่านั้นที่ได้ยิน หากได้ร้องไห้จนสาแก่ใจแล้วยังจะได้อะไรขึ้นมา เธอไม่คิดอยากให้ท่านจ้าววังมาช่วยปลอบใจ ถึงตนจะอายุน้อยกว่าเพียงไร โซโนเอะก็เป็นบุตรซึ่งเกิดแก่พระมเหสีและมีศักดิ์สูงกว่าอีกฝ่ายหลายชั้น

'ถ้าข้าเกิดมาเป็นผู้ชาย คงไม่ต้องถูกหมางเมินทอดทิ้งอย่างนี้หรอก...'

โซโนเอะแนบหน้าผากเข้ากับแขนพร้อมกับคิดลอยๆ แม้ว่าตนจะเป็น บุตรคนถัดจากองค์ชายรัชทายาท แต่โซโนเอะก็ไม่มีความภูมิใจว่าเป็นเช่นนั้น การขึ้นครองราชย์ขององค์หญิงนั้นเป็นเรื่องเก่าแก่นานมากแล้ว และบิดาก็มี บุตรชายอยู่มากมาย เมื่อเป็นเช่นนั้นองค์หญิงที่มีศักดิ์สูงเกินไ้ก็เป็นเพียง ราชินีกุลที่วางตำแหน่งลำบากเท่านั้นเอง แม้แต่การสมรสกับคนของราชวงศ์ หรือขุนนางอื่น ศักดิ์ในฐานะพระชนินุสฐาขององค์ชายรัชทายาทก็กลายมา เป็นตัวขวางเสียอีก

"องค์หญิง ตายแล้ว นี่ท่านนอนลงไปทั้งเสื้อชุดนี้ได้อย่างไรกัน"

แม่หมฮารุนะเดินเข้ามาในห้องพร้อมกับเสื้อสำหรับผลัดเปลี่ยน เอ่ยปาก กล่าวติเตียนโซโนเอะที่อยู่บนเตียง พอเด็กสาวลงจากเตียงมายืนหน้าบึง นางก็ช่วยถอดเสื้อให้อย่างคล่องแคล่วพลางพูด

"เท่าที่ฟังมาก็นับเป็นเรื่องดีไม่ใช่หรือเจ้าคะ ไปอยู่อิเสะแล้วจะได้ไม่ต้อง พบอันตรายมากไปกว่านี้ ท่านจะเศร้าใจไปทำไมกัน ซ้ำกลับโล่งใจเสียด้วยซ้ำ"

"โซลิ ที่โนนไม่มีอะไรเลยนี่ จะเรื่องเศร้าหรือเรื่องสนุกก็ไม่มีทั้งนั้นแหละ"

แม่หมส่ายหน้า

"การได้อยู่อย่างสงบนั้นเป็นเรื่องประเสริฐที่สุดแล้วเจ้าคะ ในวังนี้หา ได้มีที่ใดที่สามารถอยู่ได้โดยปลอดภัยอีกแล้ว ไหนจะมีปีศาจออกมาเพ่นพ่าน ไหนจะมีคนตายไม่ขาด หากไม่ใช่เพราะข้าห้วงองค์หญิง ข้าก็คงขอลากลับบ้านไปเนิ่นนานแล้วเจ้าคะ"

โซโนเอะพลันนึกขึ้นได้จึงเอ่ยปากถาม

"ฮารุนะ เจ้าก็จะไปอิเสะกับข้าด้วยใช่ไหม"

นางตั้งชายเสื้อให้เรียบพลางส่ายหน้าอีกครั้ง

"ท่านก็เป็นองค์หญิงเต็มตัวแล้ว คงไม่ต้องการแมนเช่นข้าอีกต่อไปแล้ว
ตอนนี้สามของข้าได้เลื่อนชั้นไปประจำอยู่ต่างแคว้น ข้าเองก็เสียใจที่ต้อง
บอกลาท่านเพื่อจะติดตามสามีไปในเร็วๆ นี้เจ้าค่ะ"

"จันรี"

โซโนเอะพูดด้วยเสียงไร้เรี่ยวแรง

"เจ้าก็ไม่ต้องการข้าเหมือนกันสินะ"

"องค์หญิง ได้โปรดฟังคำข้าด้วย"

ซารุณะลนลานจะกล่าวแก้ตัว แต่โซโนเอะก็หันตัวเดินออกจากห้องไป
เสียก่อน ตัวเธอในตอนนี้อาจจะหนีไปให้พ้นจากทุกคนจนหมด

โซโนเอะเดินไปยังสวนแล้วก้าวลงบันไดสั้นๆ ที่ทอดลงจากระเบียง ณ
ที่นั่นคือสวนในขนาดย่อมซึ่งไม่ค่อยมีผู้ใดแวะเวียนมา นับแต่ย้ายมายังวัง
ตะวันออก โซโนเอะก็มักจะหลบมาที่นี้ในเวลาที่ยากจะอยู่ตามลำพัง ต้นสน
กับไฟจินถูกปลูกเรียงไว้แทนรั้วบังตา ในพื้นที่แคบๆ นั้นมีบ่อน้ำน้อยซึ่ง
เต็มไปด้วยใบกลมของต้นบัว

ยามที่ดอกบัวเริ่มชูช่อไสว เมืองหลวงก็คงจะต้อนรับยามเช้าอันครึกครื้น
ของฤดูร้อนที่โซโนเอะไม่มีโอกาสจะได้เห็น เด็กสาวถอนใจแล้วค้อมตัวลง
ข้างบ่อ เงาของเธอสะท้อนอยู่บนผิวน้ำซึ่งถูกล้อมกรอบด้วยหินประดับกับ
ใบบัว และในสายตาโซโนเอะ เงานั้นก็ช่างหม่นหมองหาได้มีราศีขององค์หญิง
หลงเหลืออยู่ที่ใด

"ท่านพี่ มาอยู่ที่นี้เองหรือ"

เสียงกังวานใสราวกับเด็กสาวดั่งขึ้น เมื่อหันไปก็พบคามิโนะกำลังวิ่ง
มาหาโซโนเอะพอดี เด็กชายผู้ผมเป็นวงที่สองข้างหูและสวมใส่เสื้อนอกสั้น
สีฟ้าอ่อน รูปร่างนั้นผอมบางเมื่อเทียบกับเด็กในวัยเดียวกัน หากขนตาวางนอน
และผิวขาวผ่องเพราะชอบเก็บตัวอยู่แต่ในห้องก็ทำให้เจ้าตัวเป็นที่เอ็นดูใน
หมู่ผู้หญิงมาก ในขณะที่โซโนเอะเป็นเด็กซุกซนจนไม่มีใครเอาอยู่ คามิโนะ
กลับไม่ค่อยยอมออกมาข้างนอกและมักมีใช้อยู่บ่อยครั้ง

16 ตำนานนางฟ้าสีแดง 2

คามิโนะยื่นม้วนกระดาษในมือให้โซโนะอะพร้อมกับหอบหายใจอย่าง
ตื่นเต็น

"ดูสิขอรับ ท่านพี่ ท่านอาจารย์ให้วงกลมข้าเยอะแยะไปหมดเลย"

หลังการตายของผู้เป็นมารดาเมื่อหนึ่งปีก่อน คามิโนะก็เริ่มปฏิบัติต่อ
โซโนะอะในสิ่งเดียวกับที่เคยปฏิบัติต่อมารดาของตน โซโนะอะเข้าใจว่าน้องชาย
ทำเช่นนั้นเพราะเขายังเล็กอยู่มาก แต่โซโนะอะก็ไม่ใช่แม่ของคามิโนะ
บ่อยครั้งที่เธอก็อดนึกรำคาญขึ้นมาไม่ได้

"เจ้าจำตัวอักษรยากๆ ได้เยอะเลยนี่นา อย่างตัวนี้พี่ยังอ่านไม่ออกเลย"

เด็กสาวตอบเสียงราบเรียบ หากคามิโนะก็ยังยิ้มอย่างตลกดีใจ

"ท่านอาจารย์บอกว่าข้าหัวดี ขนาดนักศึกษาก็ยังจดจำได้ไม่เร็วเท่านี้
ข้าจะขยันอ่านหนังสือให้ได้เยอะๆ เลย"

"งั้นเหรออ"

โซโนะอะนึกซิงซังน้องชายที่มีโอกาสได้ร่ำเรียนขึ้นมาอย่างกะทันหัน
เธอได้เรียนวิชาต่างๆ มาด้วยก็จริง แต่ฝ่ายอาจารย์นั้นหาได้ใส่ใจกับการสอน
เธอสักเท่าใด

"ก็ดีแล้วนี่ เจ้าก็ไปเสียสิ"

คามิโนะจ้องมองพี่สาวพร้อมกับกะพริบตาจนขนตาสั่นระริก

"รีบๆ ไปซะ พี่มีเรื่องต้องคิดอยู่คนเดียว"

โซโนะอะทำคางแล้วเบือนหน้าหนีจากน้องชาย หากคามิโนะก็ไม่
ยอมไปจากที่นั่น เขาเหลือบมองพี่สาวอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยถาม

"ท่านพี่ไปพบท่านพ่อมาใช่ไหม พวกท่านพูดเรื่องอะไรกันหรือ ข้าก็
อยากจะพูดกับท่านพ่อเหมือนกัน"

"เจ้าก้มหน้าก้มตาเรียนไปก็พอแล้วละ"

โซโนะอะพึมพำออกไป หากแล้วก็เปลี่ยนใจหันกลับมายังผู้น้องอีกครั้ง

"จะบอกให้ก็ได้ พี่ต้องไปไอ้เสะแล้วละ ไปอยู่ที่ศาลเจ้าซึ่งอยู่ไกลจาก
ที่นี่จนต้องข้ามเขาไปลูกแล้วลูกเส้า พี่จะถูกส่งไปอยู่กับท่านจ้าววังของที่นี่
จากนี้ไปก็มาเล่นกับคามิโนะไม่ได้แล้วละ"

ใบหน้าเล็กๆ ของคามิโนะขาวซีดลงในทันที
"ไม่ได้นะขอรับ ถ้าท่านพี่จะไปโอโตะ ช้างก็จะไปด้วย"
"ไม่ได้หรอก ผู้อาศัยของศาลเจ้ามีแต่ผู้หญิงเท่านั้น คามิโนะต้องไป
อยู่บ้านญาติของท่านแม่ต่างหากล่ะ"

"ไม่เอาขอรับ"

คามิโนะพูดเสียงแข็งอันผิดจากนิสัยโดยปกติของเจ้าตัว
"ถ้าไม่มีท่านพี่อยู่ด้วย ช้างไม่มีทางไปไหนเด็ดขาด ช้างจะไปทูลท่านพ่อ
ว่าอย่างนี้แหละ"

"ไม่มีประโยชน์หรอก พี่ก็เพิ่งโดนโกรธมา เจ้าอย่าทำอย่างเดียวกับ
พี่เลย ท่านพ่อตัดสินใจของท่านไว้แล้ว"

โซโนเอะปรามน้องชายด้วยไม่ต้องการให้มีใครต้องถูกดูด้วยเรื่องเดิมๆ อีก
"พวกเราไม่มีตำแหน่งให้อาศัยอีกแล้ว ถ้าถูกบอกให้ไปก็มีแต่ต้องไป
เท่านั้นเอง"

"เพราะไม่มีท่านแม่อยู่แล้วใช่ไหม"

คามิโนะถามด้วยเสียงปนน้ำตาจนโซโนเอะพลอยนึกอยากจะร้องให้ไป
ด้วยคน หากเธอก็กลักรลิ่งลงไปแล้วตอบอย่างเรียบเฉย

"ถูกแล้ว เจ้าก็รู้นี่นา"

คามิโนะปล่อยโฮออกมาในที่สุด เสียงร้องของน้องชายนั้นแผ่วเบา
ราวกับเสียงร้องวิงวอนของลูกแมวจนโซโนเอะรู้สึกทนไม่ได้

"หยุดร้องเสียเถอะ ถึงร้องให้ไปพี่ก็ทำอะไรไม่ได้หรอก"

ถ้าทำได้โซโนเอะก็อยากจะร้องให้เช่นนั้นเหมือนกัน เธอผู้เป็นพี่สาว
ก็รู้สึกหัวเหวเพราะการตายของแม่ และโหยหาความคุ้มครองกับคำปลอบโยน
จากผู้อื่นแม่แพ้น้องชายหรอก คามิโนะยังเรียกร้องลิ่งเหล่านั้นจากโซโนเอะ
ได้ แต่โซโนเอะไม่มัวงแวนใดที่ตนสามารถยึดเกาะไว้ได้อีกแล้ว โซโนเอะ
นึกไปถึงพี่น้องอีกคนด้วยหัวใจอันหนักอึ้ง

'ท่านพี่ละ องค์ชายรัชทายาทจะคิดอย่างไรบ้างหนอ'

แม้ว่าพวกเขาจะอาศัยอยู่ในวังตะวันออกเช่นเดียวกัน แต่ระยะระหว่าง

18 ตำนานนางฟ้าสีแดง 2

องค์ชายรัชทายาทกับพวกโซโนะนั้นช่างห่างไกลกันเหลือเกิน กระทั่งจะพบหน้าก็ไม่ใช่เรื่องง่าย องค์ชายอาเทะซึ่งล้มป่วยมาตั้งแต่ขึ้นปีใหม่นั้น ถูกห้อมล้อมด้วยผู้ใช้อาคมที่มาราบรัดตีปีศาจ และหมกตัวอยู่ในตำหนักในของวังตะวันออกมาตลอด การคุ้มกันอันแน่นหนานั้นทำให้แม้แต่โซโนะเอะที่มายู่วังตะวันออกก็ยังไม่กล้าเอ่ยปากขอเข้าพบเลยแม้แต่คนเดียว

'ลองไปพูดกับท่านพี่เสียเลยดีกว่า'

ขณะที่โซโนะเอะคิดเช่นนั้น คามิโนะก็โผล่เข้ามาเกาะแขนพี่สาวไว้

"ท่านพี่อย่าไปไหนเลยนะ ท่านแม่ก็ไม่อยู่แล้วแท้ๆ ถ้าท่านพี่ยังหายไปอีกคน ข้าก็เป็นคามิโนะต่อไปไม่ได้อีกแล้ว"

โซโนะเอะนึกเวทนาจึงเอื้อมมือไปกอดร่างเล็กๆ ของน้องชายไว้ คนที่ต้องการโซโนะเอะในตอนนี้อาจจะมีแต่น้องชายผู้นี้คนเดียวแล้วก็ได้ ถึงแม้ว่าจะเพื่อเป็นตัวแทนของแม่ก็ตามที คิดดังนั้นแล้วโซโนะเอะก็ลอบถอนใจ

'ทำไมข้าถึงเอ็นดูคามิโนะให้มากกว่านี้ไม่ได้ล่ะ นั่นเป็นสิ่งที่ข้าควรจะทำในฐานะพี่สาวแท้ๆ ข้าไม่น่าจะทำท่ารำคาญกับเด็กคนนี้เลย เป็นเพราะข้าไม่เหมือนท่านแม่ และไม่มีอะไรที่สมเป็นผู้หญิงเลยนั่นหรือ ทำไมข้าถึงได้กลายเป็นคนน่ารังเกียจที่ใจดำจนขนาดนี้กันนะ'

-2-

เมื่อลืมตาตื่นก็เห็นกำแพงขาวซึ่งอยู่นอกบังตานั้นสะท้อนแสงแดดจนสว่างโพลน โซโนะเอะแหงนหน้ามองลายดอกไม้บนม่านเตียงแล้วก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองหลับอยู่จนสายปานนี้ ดูเหมือนว่าเธอเองก็เริ่มชินกับความอึดทึทึของวังตะวันออกไปที่ละน้อย

'ข้าฝันถึงตอนที่ย้ายเมืองหลวงสินะ...'

ตำหนักของมารดาที่เธอเคยอาศัยอยู่นั้นคือวังที่เพิ่งถูกสร้างขึ้นในเมืองหลวงใหม่ เมืองหลวงนี้ถูกย้ายมาจากนาราในปีที่โซโนะเอะมีอายุได้เก้าขวบ มารดาผู้มีนิสัยนุ่มนวลราวกับเด็กสาว และยาผู้ร่าเริงเปิดเผยต่างก็บ่นว่า